

УНІВЕРСІТЭТ

Пераможца V Нацыянальнага конкурсу друкаваных СМІ
«Залатая літара» ў намінацыі «Найлепшая шматтыражная газета»

18 снежня 2014 года, № 18 (2121)

ГАЗЕТА «УНІВЕРСІТЭТ»: 85 гадоў летапісцу альма-матар

Газета БДУ «Універсітэт» – адно з найстарэйшых перыядычных выданняў Беларусі. Яе першы нумар убачыў свет у 1929 г. Напрыклад, тая ж «Савецкая Беларусь» пачала выходзіць усяго на два гады раней. У сталенні газеце дапамагалі такія легендарныя асобы, як Якуб Колас і Кандрат Крапіва, яе традыцыі стваралі народныя пісьменнікі Беларусі Іван Мележ, Іван Навуменка, Рыгор Барадулін і Ніл Гілевіч, тут друкаваліся вядомы публіцыст Адам Мальдзіс і кінарэжысёр Віктар Дашук, паэты Пятро Глебка, Генадзь Бураўкін, Мікола Аўрамчык, Яўгенія Янішчыц і іншыя знакамітыя літаратары і грамадскія дзеячы.

Газета выступала платформай для дыскусій вядомых навукоўцаў і педагогаў пра стан навукі і арганізацыю навучання, грала вялікую ролю ў выхаванні моладзі. На старонках нашага выдання знайшла адлюстраванне ўся шматгадовая гісторыя БДУ і краіны ўвогуле. Газета захоўвае і развівае навуковыя, навучальныя і культурныя традыцыі флагмана айчыннай вышэйшай адукацыі – Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта.

Нягледзячы на сваю значнасць, у гісторыі газеты «Універсітэт» пакуль што шмат белых плямаў. Дадзеі спецыяльны выпуск з нагоды юбілею газеты – бадай што першая спроба зрабіць рэтраспектыву яе паступальнага развіцця, наоў адкрыць для шырокай публікі выдатных людзей, якія на старонках газеты год за годам пісалі летапіс нашага ўніверсітэта, фіксавалі ўсе значныя падзеі, сачылі за лёсам сваіх маленькіх і вялікіх герояў, разважалі і асэнсоўвалі рэчаіснасць, ну і, зразумела, марылі пра светлую будучыню. Кожны нумар газеты – як позірк у жывую гісторыю ўніверсітэта. А самая дарагая каштоўнасць – гэта імёны, імёны, імёны... За многімі з іх стаіць глыбокі роздум пра рэчаіснасць, уласны светапогляд і лёс увогуле.

Шмат хто з герояў далёкіх мінулых дзён ужо прыпыніў сваю стваральную працу, але ёсць і тыя, хто дагэтуль працуе ў альма-матар, перадаючы свой каласальны вопыт і багатыя традыцыі ма-

ладым калегам. Ці не ў гэтым і заключаецца пераемнасць пакаленняў? З дапамогай гэтых асоб і былых супрацоўнікаў газеты мы паспрабуем прагартыць старонкі нашай гісторыі.

ГІСТАРЫЧНЫ ФОН

Дзейнасць БДУ ў першай палове 20-х гг. адбывалася ў надзвычай цяжкіх умовах пасляваеннай разрухі. Не хапала самага патрэбнага. Навучальныя карпусы і інтэрнаты для студэнтаў былі раскіданы па ўсім горадзе, дрэнна ацяпляліся. Аднак кіраўніцтва ўніверсітэта на чале з У. І. Пічэтам рабіла ўсё магчымае, каб наладзіць плённую працу. Менавіта дзякуючы іх намаганням універсітэт з першых дзён свайго існавання стаў буйным навуковым, адукацыйным і культурным цэнтрам.

Пастаянна ўдасканальвалася і пашыралася яго структура. У 1922 г. быў створаны педагагічны факультэт, які вылучыўся са складу факультэта грамадскіх навук. У 1925 г. адбыўся першы выпуск маладых спецыялістаў. У сярэдзіне 20-х гг. ва ўніверсітэце ўзнікла навуковае таварыства, пачаўся выпуск «Прац БДУ», а таксама манаграфій яго навукоўцаў. У 1927 г. распачалася будаўніцтва ўніверсітэцкага гарадка, у тым жа годзе была адкрыта аспірантура.

Вельмі насычана ўдзельнічаў калектыв універсітэта ў грамадскім жыцці не толькі сваёй ВНУ, але і ўсёй рэспубліцы. У 20–30-я гг. студэнты праводзілі вялікую працу па ліквідацыі непісьменнас-

ці, ладзілі розныя асветніцкія гурткі, апекавалі дамы беспрытульных і некаторыя раёны рэспублікі, дапамагалі ў арганізацыі калгасаў. Спецыялісты БДУ зрабілі важкі ўнёсак у стварэнне Інбелкульту (папярэдніка Акадэміі навук) і ўсёй сістэмы адукацыі краіны.

СТУДЭНЦКІ ДРУК

Такая маштабная дзейнасць, натуральна, асвятлялася ў рэспубліканскім перыядычным друку. Ды і сам БДУ ў гэтым кірунку дзейнічаў актыўна праз развіццё сваіх уласных, як зараз кажуць, «сродкаў масавай інфармацыі». Ужо з 1921 г. на факультэтах пачалі выходзіць насценныя газеты («Промні Кастрычніка», «Кузня асветы», «Медфакавец», «Праўгасавец», «Трыбуна», «Быт інтэрната», «Забальшавіцкую гісторыю» і інш.), выдавацца нумары асобных газет, часопісаў, зборнікаў, альманахаў («Красны студент», «Голас рабфакаўца», «Беларускі студэнт», «Альманах» і інш.). Аднак яны не давалі цэласнай карціны шматбаковага развіцця галоўнай ВНУ краіны ва ўсіх яго праявах. Тым больш што ўплыў БДУ на грамадства, дзяржаўна-партыйныя колы ў многім залежаў ад развіцця камунікацыйных сродкаў. Такім чынам, паступова была пад-

рыхтавана глеба да стварэння шматтыражнай універсітэцкай газеты.

АГУЛЬНА-УНІВЕРСІТЭЦКАЯ ГАЗЕТА

У кастрычніку 1929 г. на змену першаму рэктару Уладзіміру Пічэту кіраўніком БДУ быў абраны Язэп Каранеўскі, які стаў перада неабходнасцю маштабнай рэарганізацыі сістэмы ўніверсітэцкай адукацыі. На парадку дня было завяршэнне будаўніцтва ўніверсітэцкага гарадка, новых інтэрнатаў, павелічэнне стыпендыяльнага фонду, увядзенне новых формаў навучання і праверкі ведаў, складання праблемы пашырэння ўніверсітэта, а таксама ўмацавання тагачаснага грамадска-палітычнага ладу. Кіраўніцтва БДУ добра разумела, што ў асвятленні і арганізацыі жыцця навукальнай установы вялікую ролю адыгрывае газета. І вось 27 лістапада 1929 г. выйшаў першы нумар універсітэцкай газеты «Ленінскім шляхам» (пазней яна мела назву «За пралетарскія кадры», «За ленінскія кадры», а з 1955 г. і да 2006 г. – «Беларускі ўніверсітэт»).

ПЕРСАНАЛІІ

У розныя гады рэдактарамі нашай універсітэцкай газеты працавалі С. І. Гузей,

І. М. Левін, І. М. Малюкевіч, А. А. Філімонаў, У. М. Сікорскі, Р. В. Булацкі, Л. С. Абецэдарскі, В. Л. Шаціла, А. А. Волк, В. І. Дубовік, М. Я. Цікоцкі, У. А. Кулажанка, А. А. Лойка, П. І. Ткачоў, І. І. Сачанка, П. П. Сіліванчык, М. І. Іоська, А. А. Ніколенка, В. А. Вольскі, А. А. Дзераш, В. П. Вараб'ёў, М. Г. Загорская, Т. М. Казак. З 2007 г. яе ўзначальвае С. С. Шафаловіч.

Супрацоўнікамі «Універсітэта» былі вядомыя журналісты і літаратары: Адам Мальдзіс, Віктар Дашук, Мікола Аўрамчык, Пятро Глебка, Генадзь Бураўкін, Янка Сіпакоў, Анатоль Вярцінскі, Васіль Зуёнак, Юрась Свірка, Анатоль Ярохін, Ефрасіння Бондарова, Аляксандр Свораб, Уладзімір Бельскі, Сяргей Чыгрын, Аляксандр Лазоўскі, Ірына Дзяргач, Сяргей Плыткевіч, Васіль Фядосенка, Вольга Улевіч, Сяргей Грыц. Шмат пакаленняў выдатных «акул пера» сталі тут самавітымі прафесіяналамі.

На старонках газеты друкаваліся шматлікія матэрыялы вядомых навукоўцаў і педагогаў, грамадскіх дзеячаў і моладзевых актывістаў. Сярод іх часта сустракаюцца імёны У. М. Перцава, М. М. Нікольскага, Ц. М. Годнева, С. М. Некрашэвіча, В. Ф. Купрэвіча, Л. М. Сушчэні, У. Г. Вафіядзі, М. Ф. Ярмоленкі, Г. Г. Вінберга,

П. У. Броўкі, С. І. Законнікава, У. І. Карызыны, Я. М. Бабосава, В. С. Сцёпіна, В. П. Рагойшы, Б. І. Сачанкі, А. Г. Слуцкі, А. І. Лесніковіча, М. Р. Прыгодзіча, А. А. Тозіка, А. І. Жука, В. І. Стражава, В. В. Самавала, Ю. І. Варатніцкага, А. С. Шыбута, Ю. В. Пазняка, В. М. Малафеева, А. А. Яноўскага, У. А. Навумовіча і многіх іншых.

НАБЫТКІ І ПЕРСПЕКТЫВЫ

Газета БДУ была ўзнагароджана Ганаровай граматай Вярхоўнага Савета БССР, медалём ВДНГ СССР, з'яўлялася пераможцам рэспубліканскіх конкурсаў за асвятленне моладзевай тэматыкі. «Універсітэт» прызнаваўся найлепшай газетай на міжнародным фестывалі моладзевай прэсы «Націскай на RECORecord» ва Украіне, а таксама міжнародным галіновым конкурсе выданняў для вышэйшых навучальных устаноў, які прайшоў у верасні 2014 г. у Казані. Акрамя таго, «Універсітэт» станаўіўся пераможцам V Нацыянальнага конкурсу друкаваных СМІ «Залатая літара» ў намінацыі «Найлепшая шматтыражная газета». У лютым 2014 г. стаў лаўрэатам конкурсу «Найлепшае інтэрнэт-выданне» на зімовай школе журналістыкі.

Газета БДУ – шматразовы дыпламант міжнароднай спецыялізаванай выставы «СМІ ў Беларусі», пастаянны ўдзельнік выстаў «Адукацыя і кар'ера», «Я – грамадзянін Рэспублікі Беларусь», а таксама Дзён беларускай пісьменнасці.

З гэтага года «Універсітэт» запусціў новы шматфункцыянальны сайт, які моцна інтэграваны ў сацыяльныя сеткі. Большасць газетных публікацый зараз носіць канвергентны характар, то бок суправаджаецца відэа, фотагалерэямі, слайд-прэзентацыямі і іншымі відамі інфармацыі. Газета БДУ мае ўласны QR-код для зручнага счытвання ўсімі мабільнымі прыладамі і прапануе шмат карысных сэрвісаў для чытачоў з рознымі інтарэсамі. «Універсітэт» няўхільна развіваецца разам з грамадствам і альма-матар.

Сяргей ШАФАЛОВІЧ,
рэдактар

Універсітэцкая паўсядзённасць на старонках шматтыражкі: чытаць і асэнсоўваць

Гістарычны шлях, які прайшоў за 93 гады наш універсітэт, цяпер пакрыху асэнсоўваецца праз доследы яго ж навукоўцаў. Праз БДУ відавочна праходзілі ўсе плыні грамадска-палітычнага жыцця і 1920-х гадоў, і гадоў 30-х, універсітэт разам з усёй краінай ваяваў і аднаўляўся, не заставаўся ўбаку ад працэсаў міжнародных, успрымаў дзе стрымана, а дзе з апераджэннем розныя ўрадавыя ўстаноўкі і грамадскія ініцыятывы. Такім ён застаецца і сёння.

Пра гэту шматбаковую ўніверсальную сутнасць БДУ можна даведацца з самых розных крыніц. Даведацца і асэнсаваць, асэнсаваць і паспрабаваць узнавіць пройдзены ўніверсітэтам шлях, лёсы яго выкладчыкаў, супрацоўнікаў, студэнтаў. Упэўнены, што гэта наш абавязак.

Сярод самых розных крыніц па гісторыі БДУ вылучаецца сваёй інфарматыўнай унікальнасцю яго шматтыражка, якая цяпер носіць спрошчаную, але вельмі адказную сэнсавую назву – «**Універсітэт**». Наша газета – пераемніца традыцый папярэдніх выданняў. Падаецца, што ўжо існуе неабходнасць пісаць гісторыю самой універсітэцкай прэсы. Гэта быў бы цікавы прадмет навуковага даследавання. Справа ў тым, што прэса дагэтуль застаецца на «перадавой» усіх кірункаў жыцця краіны і грамадства. У тым ліку і ўніверсітэцкая газета. Трэба мець на ўвазе, што шматтыражка дзейнічала побач з іншымі выданнямі, сярод якіх было нямала моладзевых, дакладней студэнцкіх, не толькі газет, а і часопісаў – напрыклад, часопіс «Чырвоны Сьцяг», у выпуску якога дапамагалі і прафесары БДУ.

Асобным раздзелам можа стаць расповед пра факультэцкі насценны друк, пра які зноў жа расказвае пераважна ўніверсітэцкая шматтыражка. Пра яго можна знайсці цікавыя звесткі і ў іншых выданнях. Так, ужо згаданы орган «Цэнтральнага бюро Пралетарскага студэнцтва Беларусі і Цэнтральнага Кіраўніцтва Бела-

рускіх зямляцтваў г. Масквы» часопіс «Чырвоны Сьцяг» у № 7 за 1925 г. падаў агляд стану насценнага друку ў БДУ і іншых навучальных установах БССР. Галоўная мэта публікацыі «Аб насценных газетах» – абгрунтаванне сэнсу і мэты такога віду друку. У якасці дадатку да гэтага як бы тэарэтычнага артыкула часопіс падаў матэрыял пра дзейнасць насценнай газеты медфака БДУ «Медфакавец», якая на 1925 год мела ўжо 12 выпускаў. Адзначым, што газета была не рукапісная, а друкаваная – «на добрай тустай паперы на шырокіх кусках».

Пэўную цікавасць уяўляюць нават пертурбацыі з самай назвай нашай «ведамаснай» газеты і пазначэнні, «органам» якіх універсітэцкіх кіраўнічых структур яна з'яўлялася ў той ці іншы час. Так, у зменах назвы адлюстравалася не столькі акадэмічная скіраванасць БДУ, а яго дзяржаўна-палітычная заангажаванасць. Між тым выданню такой газеты, якая б мела агульнаўніверсітэцкі статус, перашкаджалі розныя акалічнасці. Мабыць, пэўны час перавага аддавалася якраз насценнаму друку, які быў больш аператыўным і дакладным у падачы інфармацыі свайму чытачу. Патрэбна адзначыць і той

факт, што пра БДУ амаль штодня пісалі самыя розныя рэспубліканскія і мясцовыя газеты і часопісы. Іх пералік унушальны нават на сённяшні час. Таму чытач мог даведацца пра самыя розныя падзеі ўніверсітэцкага жыцця з беларускай прэсы. А яшчэ была магчымасць зразумець сутнасны характарыстыкі штодзённасці і сэнсу дзейнасці ўніверсітэта праз выданні, якія падсумоўвалі вынікі з рознай нагоды («Першы выпуск Беларускага Дзяржаўнага Універсітэту. 1921–1927. Да 10-й гадавіны Кастрычнікавай рэвалюцыі», «Дзесяць год Беларускага Дзяржаўнага Універсітэту. 1921–11. VII–1931» і інш.).

Хаця можна лічыць пэўнай кропкай адліку 1924 год, калі ўніверсітэцкі друк увасобілі «Голас студэнта» і «Голас рабфакаўца», хаця і яны былі толькі насценнымі газетамі. На рубжы 1920–1930-х гг. «Голас рабфакаўца» выдаваўся як орган камуністчнай і камсамольскай чэчэк і прафкама рабфака БДУ. Тады ж з'явілася і газета «За балышавіцкіх кадры» – орган бюро парткалектыву і прафкама нядаўна створанага факультэта народнай гаспадаркі. І неў-

забаве гэтая газета разам з факультэтам стала пасля «разбуйнення» ўніверсітэцкай ўвасабляць прэсу самастойнага Беларускага інстытута народнай гаспадаркі імя Куйбышава. Відавочна, што ўніверсітэцкая прэса суправаджала і адлюстроўвала дзейнасць нашага БДУ амаль што з самага пачатку яго гісторыі!

Аднак, па-сапраўднаму, універсітэцкія газеты да канца 1920-х гадоў так і не змаглі стаць паўнаважным друкам. А падзеі рубляжу 1920–1930-х гг. і ўвогуле амаль зламалі папярэднюю практыку прэзентацыі ўніверсітэцкага жыцця і непасрэдна карпарацыі выкладчыкаў і студэнтаў, і навакольнаму свету.

Ужо пры новым рэктару Язэпу Каранеўскім, з 1929 г., выйшла некалькі нумароў газеты «**Ленінскі шлях**». Яна спачатку была «органам Беларускага Дзяржаўнага Універсітэту», а рэдакцыя размяшчалася ў Праўленні (рэктарат) БДУ. Аднак дзейнасць газеты поўнаасцю кантралявалася ўніверсітэцкай партыйнай арганізацыяй. Даволі хутка пад відавочным уплывам гонкі, якая распачалася ў савецкай вышэйшай школе, за якую хутчэйшую і таннейшую падрыхтоўку кадраў для індустрыялізацыі

газета стала называцца «**За пралетарскія кадры**». А калі ж нарэшце савецкая вышэйшая школа стала набываць пэўную стабільнасць, калі яе кіраўнікі змаглі сумясціць у сістэме вышэйшай адукацыі рысы і характарыстыкі як бы класічнага ўзору з ідэаламі і неабходнасцю мацавання савецкага ладу, то з'явіліся не толькі грунтоўныя навучальныя планы і былі акрэслены адпаведныя навуковыя парадыхмы, але і набыла свае адметныя рысы ўніверсітэцкая шматтыражка. Газета па-сапраўднаму стала пераўтварацца ў носьбіта падзеі, якімі жыў БДУ, у інфарматара пра яго поспехі і няўдачы, у распаўсюджвальніка ведаў пра навакольны свет, найбольш знакавыя падзеі міжнароднага жыцця. І адначасова – стала абсалютным завадатарам, ініцыятарам розных рухаў, заклікаў, рэагаванняў і г. д. Як і крытыкам і нават цэнзарам, які адсочваў усе адхіленні ад партыйнай лініі.

З 1935 года ўніверсітэцкая газета стала выходзіць пад выключна «правільнай» і акрэсленай усім тагачасным сэнсам дзейнасці БДУ назвай – «**За ленінскія кадры**». І такой заставалася да чэрвеня 1941 г. – да пачатку Вялікай Айчыннай вайны. Час «Сходні», узнаўленне ў

жніўні 1944 г. працы БДУ ў зруйнаваным Мінску не спрыялі ўзнаўленню выхаду газеты. Першы яе нумар пабачыў свет толькі 6 лістапада 1947 г. ужо пад новай назвай, якая адлюстравала выключнасць асобы Сталіна ў перамогах савецкага народа на ўсіх франтах – мірным і военным. Газета БДУ стала называцца «**За сталінскія кадры**». І такой яна заставалася да 2 верасня 1955 г. А потым была адноўлена бадай што самая дакладная і сутнасная назва – «**Беларускі ўніверсітэт**».

Патрэбна звярнуць увагу на мову выдання: яна была – і застаецца – выключна роднай, беларускай (у 1923–1924 гг. «Голас рабфакаўца» яшчэ дапаўняўся нумарамі на ідыш). А калі ўчытацца ў безліч рэпартажаў, інфармацыйных замалёвак, справаздач і многіх іншых газетных артыкулаў, то звяртае на сябе ўвагу дастаткова высокая рэдакцыйная і моўная культура нашага выдання. Як і разнастайнасць матэрыялаў, імкненне «трымаць руку на пульсе» часу, быць пэўным навігатарам для сваіх чытачоў у віхуры сучасных (тагачасных) падзей. Увогуле, атрымліваеш нейкую асалоду, калі ўчытаваешся ў газетныя радкі, якія нясуць абсалютна дакладную (нават калі відавочна суб'ектыўны ўхл) інфармацыю пра тое, чым жыў БДУ ў той ці іншы час, як працавала, вучыліся, займаліся навукай яго выкладчыкі і студэнты. А калі знаходзіцца факты пра асоб, што ў пэўны час распачыналі свой шлях у БДУ з лаўкі студэнта і потым (і сёння) сталі гонарам універсітэта, усеёй краіны, то як бы дакранаешся да самога сэнсу існавання alma mater.

Але пакуль што, на жаль, мы не змаглі прачытаць і асэнсаваць усе старонкі як знакавай для нас гісторыі НАШАГА ўніверсітэта, так і найцікавейшых старонак НАШАЙ шматтыражкі – «ўніверсітэт». А рабіць гэта патрэбна, каб адпавядаць духу і сэнсу атрыманай універсітэцкай адукацыі.

Прафесар Алег ЯНОЎСКИ

Час сталення і аднаўлення

Нягледзячы на пэўную ідэалагічную скіраванасць тагачасная газета БДУ стала палігонам перадавой навуковай і педагогічнай думкі, а таксама выразнікам студэнцкіх ініцыятыў. На старонках газеты друкаваліся творы Янкі Купалы, а таксама Якуба Коласа і Кандрата Крапівы, якія ахвотна ладзілі сустрэчы са студэнтамі і спрыялі іх творчай актыўнасці. Акрамя вядучых навукоўцаў і выкладчыкаў на старонках газеты часта выступалі кіраўнікі ўніверсітэта Я. П. Каранеўскі, А. І. Дзякаў, А. С. Кучынскі, Н. М. Бладыка, П. П. Савіцкі, І. С. Чымбург, Л. М. Шнеерсон. Рэгулярна друкаваліся артыкулы дэканай факультэтаў: М. Е. Макушка, І. С. Жылінскага, А. П. П'янова, Г. М. Сагаловіча, Ц. П. Ломцева, Э. В. Змачынскага, а таксама моладзевых актывістаў З. Завістовіч, В. Ма-

лаковіч і Я. Фалевіча, якія падчас вайны гераічна змагаліся з ворагам у падпольных згуртаваннях. Апошнім рэдактарам газеты да вайны быў *І. М. Малекевіч*, які ў 1949 г. узначаліў Гродзенскі ўніверсітэт.

Багатыя традыцыі перыядычнага друку ўніверсітэта былі працягнутыя шматтыражнай газетай пасля Вялікай Айчыннай вайны. Яе выпуск узнавіўся толькі напярэдадні 30-й гадавіны Кастрычніка ў 1947 годзе. Дасведчаныя журналісты разам са студэнтамі аддзялення журналістыкі і гістарычнага факультэта пачалі рыхтаваць нумар. У рэдакцыю прынёслі артыкулы акадэмікі М. Нікольскай і У. Перцаў. Малады паэт, студэнт філфака М. Аўрамчык прапанаваў верш «Мы нарадзіліся пасля Кастрычніка». Аспірант І. Мележ падрыхтаваў да друку ўрывак з ра-

Рэдакцыя газеты «Беларускі ўніверсітэт» за выпускам чарговага нумара. Злева направа: Ганна Александровіч, Дзмітрый Чаховіч, Аляксандр Свораб, Ала Ніколенка (рэдактар). 1971 год

мана «Мінскі напрамак»... На кастрычніцкай дэманстрацыі студэнты і супрацоўнікі БДУ атрымалі свежы выпуск сваёй шматтыражкі.

Адзін з першых пасляваенных рэдактараў універсітэцкай газеты Герой Савецкага Саюза А. А. *Філімонаў* пазней успамінаў у сваім артыкуле «Незабывальныя дні» першыя крокі БДУ па аднаўленні свайго выдання. «Шматтыражка выходзіла тады адзін-два разы ў месяц. Я асноўнымі карэспандэнтамі былі студэнты аддзялення журналістыкі і прадстаўнікі іншых факультэтаў. Артыкулы і карэспандэнцыі насілі баявы, прынцыповы характар, многія з іх абмяркоўваліся на пасяджэннях партыйнага бюро, камітэта камсамола, прафкама...»

Шматлікія рэдактары, карэспандэнты і пазаштатныя аўтары працяглы час напаялі актуальным зместам і развівалі ўніверсітэцкую газету. У сённяшнім яе выглядзе ёсць і іх шрыты.

Сяргей ШАФАЛОВІЧ

СТУДЭНЦКІЯ КАРЭСПАНДЭНТЫ 80-Х

«**Я**к падбіраем студкараў, як знаходзім людзей, прыкіпеўшых сэрцам да газеты, сапраўды перакананых у сіле друкаванага слова, закаханых у сваё захапленне, калі хочаце, – другую прафесію? Знайсці такіх цяжка», – дзяліўся сваім досведам ў 1985 годзе ў маскоўскім часопісе «Журналіст» тагачасны рэдактар «Беларускага ўніверсітэта» **Васіль ВАРАБ'ЁЎ**.

Пра самых актыўных ён пісаў: «Пасля інтэрв'ю з адной з груп механіка-матэматычнага факультэта стаў усё часцей наведвацца ў рэдакцыю студэнт Саша Шыбут. Адзін матэрыял, другі... Так прайшло тры гады. Зараз Аляксандр Сцяпанавіч Шыбут – стажор-выкладчык, старшыня штаба «Камсамольскага пражэктара» ўніверсітэта. Яго дзелавыя, прынцыповыя, «калючыя» карэспандэнцыі

пастаянна ў цэнтры ўвагі чытачоў.

Баявога, ініцыятыўнага Юрыя Варатніцкага, студэнта факультэта радыёфізікі і электронікі, заўважылі на пасадзе камандзіра камуністычнага атрада. Папрасілі напісаць для газеты. Спачатку не атрымалася. Разам перапрацавалі матэрыял. Адчуваўся ў камсамольца творчы патэнцыял. Прыцягнулі ў сваё шэрагі. З цягам часу Юрый аказаўся сапраўдным скарбам для рэдакцыі. Бо што ні гаварыце, а самыя лепшыя, правільныя словы застаюцца толькі добрымі пажаданнямі, калі студкар не дапоўніць іх асабістымі перакананнямі, сваёй актыўнай пазіцыяй. А Юрый – выдатнік вучобы, энергічны грамадскі дзеяч. Праз свае арганізатарскія здольнасці ён узначаліў універсітэцкі прэс-цэнтр. Няхай не ў кожным нумары з'яўляецца яго прозвішча, аднак у кожным нумары праглядаецца яго кіраўніцтва прэс-цэнтрам».

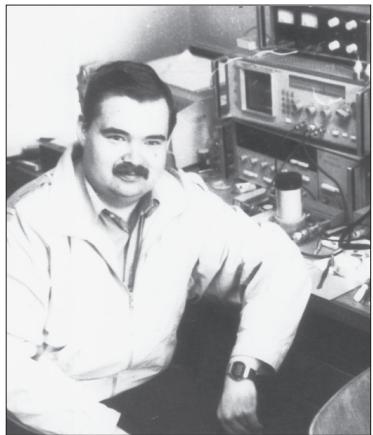
«Беларускі ўніверсітэт». 1982 г. Члены рэдкалегіі злева направа: У. Капскі, С. Лыскавец, доктар філалагічных навук П. І. Ткачоў, М. Лахвіч, Т. Сахашчык, рэдактар В. П. Вараб'ёў, прафесар В. А. Пыжкоў, прафесар А. А. Лойка, І. Саветкіна, А. Лазоўскі

Без афіцыёзу пры складанні дакументаў

Юрый ВАРАТНІЦКІ, дырэктар Цэнтра інфармацыйных тэхналогій БДУ, яшчэ ў студэнцкія гады быў чалавекам справы.

«Перакананасць даказваюць справай» – так Юрый Іосіфавіч назваў свой артыкул у газеце «Беларускі ўніверсітэт» у 1983 годзе. Ён пісаў: «Актыўная жыццёвая пазіцыя – гэта назаўсёды: выпрацоўваецца яна гадамі і вельмі важна ніколі не здраджваць ёй, да канца заставацца прынцыповым, сумленным у адносінах да іншых і да сябе». Сёння нам па дваццаць. І ад таго, якую пазіцыю зоймем мы ў жыцці грамадства, у многім залежыць, якім яму быць у будучым», – з такімі словамі звяртаўся Юрый Варатніцкі да студэнцкай аўдыторыі ў тых гадах.

Сёння ён гаворыць, што такія гучныя выразы пісаліся ім і яго ра-

Юрый Варатніцкі. 1986 г.

веснікам ад чыстага сэрца і гэтак жа ўспрымаліся: «Мы не замарочваліся на высокую ідэалогію, і за высокамоўнымі фразамі бачылі канкрэтныя справы». Юрый Іосіфавіч сам у студэнцкія гады быў актывістам: з'яўляўся камандзірам і камісарам студэнцкіх будаўнічых атрадаў, а таксама членам бюро

камітэта камсамола. «Мы разумелі, што практычныя навыкі, атрыманыя падчас працы ў будаўнічых атрадах, спатрэбяцца нам і надалей. Таму ўспрымалі працоўнае лета як сапраўдную школу жыцця», – тлумачыць Юрый Варатніцкі.

Свой вопыт супрацоўніцтва з універсітэцкай газетай ён таксама ацэньвае з практычнага боку і лічыць карысным. «Кожны педагог і навуковец павінен умець добра выкладаць свае думкі на паперы. Тыя навыкі, якія я атрымаў дзякуючы сумеснай дзейнасці з журналістамі, дапамагаюць мне і ў сённяшняй працы. Іх я выкарыстоўваю пры напісанні «Канцэпцыі інфарматызацыі БДУ», падчас удзелу ў працоўцы «Стратэгіі развіцця інфарматызацыі грамадства Рэспублікі Беларусь і ў іншых выпадках», – прызнаецца дырэктар ЦІТ. Ён і дасюль стараецца пазбягаць канцылярскіх звяротаў, стандартных штампаў і афіцыёзу пры складанні дакументаў.

«Грамадскім карэспандэнтам» Юрый Варатніцкі стаў дзякуючы сваёй ініцыятыўнасці на факультэце радыёфізікі і электронікі ў студэнцкія гады. У 1983 годзе быў кіраўніком прэс-цэнтра камітэта камсамола. Пасля таго, як ён змяніў Аляксандра Шыбута на пасадзе старшыні штаба «Камсамольскага пражэктара», які быў прызваны кантраляваць і адшукваць недахопы ў дзейнасці ўніверсітэта, Юрыю Іосіфавічу давялося пісаць крытычныя матэрыялы і асвойваць жанр фельетона.

На той час у яго ўжо быў вопыт здымак у фільме «Расписание на послезавтра», дзе ён удаа сыграў вундэркінда. І таму творчая праца ў газеце не падалася Юрыю Варатніцкаму чымсьці недасягальным: «Да ўсяго я талкова пісаў і думаў, што гэта мне дапаможа. Пазней пачаў цікавіцца і кніжкамі па стылістыцы. Памятаю, што вельмі мне дапамаглі кнігі Норы Галь, якія вучылі пісаць проста і даступна».

Спрыялі зацікаўленасці друкаваным словам у Юрыя Іосіфавіча і цёплыя ўзаемаадносіны з «Беларускім ўніверсітэтам». Рэдактару Васілю Вараб'ёва ён успрымаў як калегу і сябра, бо яны ведалі адзін аднаго па працы ў будаўнічых атрадах.

Пра працу ў газеце дагэтуль у яго засталася ідэалізаванае ўяўленне. «Можа, таму, што я пісаў толькі пра тое, што мяне хвалявала, і мне не даводзілася хаваць праду. Наогул, у тых часы ва ўніверсітэцкім асяроддзі крытыка была нармальнай з'явай. І на яе рэагавалі», – успамінае наш герой.

Юрый Варатніцкі лічыць, што раней выказванне «што напісана прамом, тое не выйме і сякера» адпавядала рэальнасці. У савецкі да надрукаванага слова адносіліся трапятліва і адказна. Таму ўсе, хто меў дачыненне да працы ў газетах, былі ўпэўнены, што робяць патрэбную справу і іх пачуюць. Гэтага ён жадае і цяперашнім супрацоўнікам рэдакцыі.

Журналістыка стала яго другім захапленнем

Аляксандр ШЫБУТ, старшы выкладчык кафедры вэб-тэхналогій і камп'ютарнага мадэлявання механіка-матэматычнага факультэта, і сёння з настальгіяй успамінае будаўнічую маладосць.

У 1981 г. у артыкуле «Старонкі маладзёўскага лета» камандзір Слабадзейскага занальнага атрада імя В. З. Харужай Аляксандр Шыбут на старонках газеты «Беларускі ўніверсітэт» рапартаваў: «Агульная колькасць лінейных атрадаў з БДУ – 7, колькасць байцоў – 377. Выканана работ на суму – 1189,774 тысяч рублёў. Сабрана плодыва-гародніннай прадукцыі – 4 020 тон. Дадзена канцэртаў – 57. Прачытана лекцый – 54. Пабудавана спартыўных пляцовак – 14».

І працягваў: «Байцы Слабадзейскага занальнага атрада імя Харужай вярнуліся ў студэнцкія аўдыторыі. Працоўнае лета зблізіла іх, загартавала духоўна і фізічна, далі

Аляксандр Шыбут. 1985 г.

новы запал бадзёрасці, аптымізму. Доўга будуць сніцца ім бясконцыя радкі памідораў, і пякучае маладзёўскае сонца, і дзявочы хор пад гітару, і шумнацечны Днестр, і хваляючыя мінулы развітанні з Малдавіяй на пероне Ціраспальскага вакзала. Экзамен на сталасць вытрыманы. Другі раз запар БДУ імя У. І. Леніна прызнаны найлепшым сярод навучальных устаноў Беларусі, якія фарміруюць атрады ў Малдавію. Да пабачэння, працоўны семестр – 81!»

Аляксандру Сцяпанавічу прыемна раскадваць пра тую дзейнасць. «Ахвотнікі папрацаваць летам старанна вучыліся на працягу

навучальнага года. Бо двоечнікаў у будаўнічых атрадах, што фарміраваліся ва ўніверсітэце, прынцыпова не бралі. Зімой студэнты акрамя асноўнай вучобы дадаткова атрымлівалі веды і ўменні па рабочых спецыяльнасцях», – прыгадвае выкладчык. На яго думку, адрадыццё будаўнічых рух у мінулых маштабах можна, але ў гэтым выпадку, як і раней, спатрэбіцца намаганні на дзяржаўным узроўні. «Пакуль жа ў БДУ працуюць толькі нешматлікія студэнцкія будаўнічыя атрады, але ўжо добра, што моладзевыя грамадскія арганізацыі ўзялі сабе за правіла шукаць працу для студэнтаў на летні перыяд», – разважае Аляксандр Шыбут.

Пытанне занятасці студэнтаў непакоіла яго і ў маладыя гады. Начальнікам штаба працоўных спраў БДУ ў матэрыяле «Як рашыць рэбус?» ён пісаў: «Пытанне грашовай прыбаўкі да саракарублёвай стыпендыі востра стаіць перад большасцю студэнтаў. Аднаму патрэбна карміць сям'ю, другому – жыць «незалежна ад бацькоў», многім – для набыцця той ці іншай рэчы. Вось таму і шукае студэнт працу, вась чаму будучыя

фізікі і філолагі, хімікі і гісторыкі, юрысты і журналісты часова працуюць пажарнікамі і вартунікамі, кантралёрамі і пашталёнамі, грузчыкамі ў крамах, на цацачнай фабрыцы, на паліграфічным камбінаце, на суседнім з інтэрнатам «Крышталі». І тут жа заўважаў: «Ды толькі такую работу, якая магла б задаволіць студэнта, знайсці ў адзіночку не проста... Тут патрэбна дзейсная дапамога камсамольскіх і прафсаюзных арганізацый, саміх студэнтаў».

Развагам на розныя тэмы ў газеце спрыяла тая акалічнасць, што пасля заканчэння ўніверсітэта Аляксандр Шыбут займаў пасаду намесніка сакратара камітэта камсамола, пазней з'яўляўся старшынёй штаба «Камсамольскага пражэктара». А таму лічыў неабходным асвятляць дзейнасць гэтых грамадскіх арганізацый у друку.

Ён прызнаецца, што журналістыка як прафесія, а таксама літаратурная дзейнасць заўсёды яго прыцягвалі. Яшчэ ў школьныя гады ён стаў пераможцам рэспубліканскага конкурсу сачыненняў,

выпуская школьную насценгазету. Нават пасля таго, як скончыў БДУ і пачаў выкладаць на механіка-матэматычным факультэце, не забываў на ранейшыя схільнасці. І ажно 15 гадоў на пасадзе намесніка галоўнага рэдактара рэдагаванай рэспубліканскай часопіс «Рэпетытар». Пад яго ўплывам паступіла на факультэт журналістыкі і дачка. Сёння яна прафесійны журналіст, што ўсцешвае бацьку. Аляксандр Сцяпанавіч лічыць, што менавіта дзякуючы супрацоўніцтву з «Беларускім ўніверсітэтам» ён змог рэалізаваць свае творчыя здольнасці.

На яго думку, каб універсітэцкая газета займела такі поспех, як у былыя часы, неабходны дух карпаратыўнасці, жаданне кожнага супрацоўніка жыць клопатамі і патрэбамі ўніверсітэта і мець звычку чытаць пра іх. «Мае аднагодкі былі адданыя ўніверсітэту і не ўяўлялі, што будуць вучыцца або працаваць у іншым месцы», – дзеліцца Аляксандр Шыбут. Такую ўлюбёнасць у альма-матар ён як выкладчык хацеў бы бачыць і ў сённяшніх студэнтаў.

Паласу падрыхтавала Ганна ЛАГУН

Марына Загорская:

«Ненавязлівае кіраўніцтва – найвышэйшы рэдактарскі пілатаж»

Рэдактарам газеты «Беларускі ўніверсітэт» да 1995 г. на працягу 7 гадоў была **Марына ЗАГОРСКАЯ**, якая сёння кіруе вядомым інфармацыйным рэсурсам. Яна ўзгадала той турбулентны час.

Я стала рэдактарам «Беларускага ўніверсітэта» ў 1988 г., калі вучылася яшчэ на пятым курсе факультэта журналістыкі. Адначасова пісала творчы дыплом і працавала над рэдакцыйнай канцэпцыяй. І на тое, і на другое даводзілася выдаткоўваць ночы пад настольнай лямпай з вялізным абажуром на рэдактарскім сталі, які дастаўся ў спадчыну ад папярэдніка – Васіля Вараб'ёва. Ён перадаў мне не толькі свой кабінет на 4 паверсе на Бабруйскай, 9, але і аўтарытэтнае і прафесійна зробленае выданне.

Пра такога рэдактара, як Васіль Пятровіч, можна было толькі марыць – у газеце працавалі ў асноўным студэнты. Ён падтрымліваў нашыя самыя бязглуздыя ініцыятывы, дазваляў быць творчымі і вольнымі ў выбары тэмы, яе падачы, не назаліў павучаннямі і не псаваў тэксты штампамі (як на той час рабілі шмат якія рэдактары на-

ват у рэспубліканскіх выданнях). Прынамсі, нам (а я пачала працаваць у «Беларускім ўніверсітэце» на другім курсе) падавалася, што выдатную прафесійную газету робім мы самі. І толькі сеўшы ў рэдактарскае крэсла, я зразумела, што ненавязлівае кіраўніцтва – найвышэйшы рэдактарскі пілатаж. Каб дасягнуць яго, аднаго жадання і ўніверсітэцкага дыплама мала.

У 20 гадоў кіраваць няхай і невялічкім калектывам рэдакцыі (у нас былі два сталыя супрацоўнікі – Зінаіда Аляшкевіч і Алена Вятрова, а таксама некалькі студэнтаў, якія працавалі на палову стаўкі) – я і дагэтуль не веру, што наважылася на такое.

Калі ў рэдакцыю прыходзілі некаторыя наведнікі, яны казалі: «Дзяўчо, а як бы нам пабачыць рэдактара?» – «Я рэдактар», – адказвала я. – «Нам патрэбны галоўны рэдактар!» – патрабавалі яны. – «Гэта я і ёсць», – у такія моманты мне хацелася схавацца пад стол ці

за шырокую спіну свайго настаўніка Васіля Пятровіча.

Удзячная, што цягам года-двух ён не пакідаў мяне сам-насам з праблемамі – дапамагаў парадамі, далікатна выпраўляў памылкі і, што вельмі істотна, не перашкаджаў ісці сваім курсам. А яшчэ – што побач былі тагачасны дэкан журфака Алег Георгіевіч Слукі і прарэктар Пётр Іванавіч Бригадзін, куратар газеты.

Якую газету магла рабіць пяцікурсніца? Зразумела, студэнцкую. І рэктарат не стаў у гэтым перашкаджаць. Рэктар Фёдар Мікалаевіч Капуцкі аднойчы падчас сустрэчы па абмеркаванні планаў рэдакцыі на наступны год нават прызнаўся, што сам маладзее, калі бярэ ў рукі «Беларускі ўніверсітэт». Гэтыя словы былі як ўзнагарода для нашай каманды.

Час быў цікавы, следам за перабудовай прыйшлі першыя часы незалежнасці Беларусі – мы адгукаліся на яго, прыкладам, круглымі

сталамі з удзелам прадстаўніку моладзевых суполак і рэктарата, падчас якіх вяліся гарачыя спрэчкі, і мы мелі магчымасць даносіць іх да ўніверсітэцкай аўдыторыі. Шмат пісалі пра беларускую гісторыю – тады яна для нас толькі адкрывалася.

Журфакаўцы трымалі на старонках газеты сваю незалежную тэрыторыю – «Аўдыторыю № 7», у якой маглі выказаць самыя крамольныя думкі. Філфакаўцы мелі сваю «Майстэрню» – шмат хто з тых, хто друкаваў у ёй свае першыя вершы, цяпер ужо вядомыя паэты. Для ўсіх факультэтаў мы пачалі ладзіць конкурс насценных газет і пераводзіць іх у «друкаваны фармат». Дарэчы, найлепшымі журналістамі-насценнікамі былі біблагі.

Наладзілі стасункі са студэнцкай газетай канадскага горада Калгары – яе публікацыі становіліся нашымі міжнароднымі старонкамі.

Сярод тых, хто супрацоўнічаў тады з «Беларускім ўніверсітэтам», сёння вядомыя журналісты – Сяргей Грыц, фотакарэспандэнт АР, Сяргей Плыткевіч – дырэктар выдавецтва «Рыфтур», Васіль Фядосенка – фотакарэспандэнт «Рэйтэр», Вольга Улевіч – былы намеснік рэдактара «Комсомольской правды».

Запісала Рагнеда ЮРГЕЛЬ

Сяргей Плыткевіч:

«На фатаграфіі жыццё працягваецца»

Напярэдадні 85-гадовага юбілею «Універсітэта» мы пацікавіліся, як склалася жыццё журналістаў, якія працавалі ў рэдакцыі. Адзін з іх – фотажурналіст **Сяргей ПЛЫТКЕВІЧ**. Зараз дырэктар выдавецтва «Рыфтур» і старшыня грамадскага аб'яднання фотамастацтва.

Фота Ганна Яўгенаўна Рак

– **Калі Вы сур'ёзна ўсвядомілі, што жадаеце быць менавіта фатографам?**

– У мяне шмат было рамантичных уяўленняў пра сваю будучую прафесію. Думаў, што буду пісьменнікам, хацеў кнігі выдаваць. А здымаць я пачаў у сёмым класе. У той час маці купіла на сваю трынаццатую зарплату фотаапарат «Вілія». У нас было фотаатэль, адкуль выходзілі добрыя фатографы. Але мяне вабілі рамантика, турызм, падарожжы, лес, прырода... Таму і паступіў у лясны тэхнікум, дзе ў нас была свая група. Мы здымалі, спрабавалі займацца фоталапаннем. Але гэта было немагчыма без нармальнай тэхнікі, без даўгафокуснай апаратуры, аб'ектываў. Пасля тэхнікума ў мяне быў чырвоны дыплом. Па размеркаванні я ішоў першым. Хоць спецыялізацыя была лясная, я мог па-

ступаць куды заўгодна. Спачатку я папрацаваў паўгода ў лясніцтве і вельмі хутка зразумеў, што праца ў лесе не такая рамантичная, як падавалася. Парадокс у тым, што чым больш ты ў лесе, тым менш ты яго бачыш. Так жа, як, напрыклад, здымкі Мінска для фатографу з Мінска. Кожны дзень гэта бачыш, абвыкаеш. Трэба высілка, каб вырывацца з гэтага будзённага жыцця. А вось паездзе мінскі фатограф у Парыж, Варшаву або Вільнюс... Бегае, «пстрыкае» з запалам. І, наадварот, прыязджаюць да нас турысты. Для іх Мінск – гэта нешта незвычайнае... Я тады думаў-думаў і вырашыў падаць дакументы на факультэт журналістыкі.

– **Ахарактарызуйце сваю вучобу ў той час.**

– Ну, па-першае, я быў на два гады старэйшы за курс. Па-другое, я не з Мінска.

Для мяне ўсё было ў навінку. А многія мінчукі ведалі адзін аднаго. Узровень іх падрыхтоўкі быў вышэйшы. Але, вядома, ніхто не адмяняў талент, прафесіяналізм і працавітасць. І ёсць ініцыятыўнасць і энергетыка – «прабіўныя» здольнасці. Таму на пачатковым этапе адрозненне відаць. Потым, праз год, усё выраўноўваецца. І да другога-трэцяга курса застаюцца тыя, хто сапраўды хоча працаваць у журналістыцы. Да мяне ў «Беларускім ўніверсітэце» быў фатограф Аляксандр Валашын, а пасля рэдактар Васіль Пятровіч Вараб'ёў заўважыў і ўзяў мяне.

– **Здымкі, зробленыя Вамі, часта знаходзяцца ў рубрыках «Фота тыдня», «Аўтарытэт студэнта». Чыя была ідэя рабіць такія рубрыкі?**

– Шчыра кажучы, гэтая ідэя была прыдуманая яшчэ да таго, як я працаваў у газе-

це. Але сама ідэя была зразумелая. Ёсць стаўленне да фатаграфіі. Раней асноўная маса здымкаў – гэта статычныя, безаблічныя выявы. Але ў мой час у савецкую фатаграфію «вярталася жыццё», адкрываліся магчымасці для творчасці. Я магу сказаць, што патэнцыйна быў гатовы да гэтых змен. Таму што мой нязменны падыход да фатаграфіі: на ёй жыццё працягваецца. Калі ўзяць спорт – там дынаміка. Гэта ж і на любым фота. Ты павінен бачыць, што адбылося і што будзе далей. Больш за тое, чым магутнейшая фатаграфія, тым больш эмоцый яна выклікае.

– **Многія студэнты ма-раць фатаграфаванне. Што можаце ім пажадаць?**

– Перш за ўсё трэба ўлічваць, што сёння вельмі моцна павялічылася канкурэнцыя. Тэхніка ёсць амаль у кожнага. Адсюль, на жаль, статус працы фотажурналіста становіцца ніжэйшы. Таму той чалавек, хто жадае сур'ёзна займацца гэтым, павінен ведаць, што самае галоўнае – гэта шукаць свой «почырк», погляд. Чымсьці вылучыцца з натоўпу. Калі падчас маёй маладосці до-сыць было фатаграфаванне і пісанне, каб выйграць канкурэнцыю, то сёння гэтага недастаткова. Зараз фатаграфуюць усе. І трэба быць унікальным у сваіх матэрыялах. Павінен быць талент, сіла, мэтанакіраванасць. Але важная і спецыялізацыя. Калі студэнту цікавая якая-небудзь тэматыка, то трэба быць спецыялістам у ёй. Паіншаму прафесіяналам ніяк не стаць.

Гутарыла Фаіна НАКАНЕЧНАЯ

Газета – секундная стрэлка гісторыі

Нацыферблаце аднаго старадаўняга гадзінніка знайшлі надпіс: «Цяпер намнога больш, чым ты думаеш!» Ёсць хуткасць святла, хуткасць гуку, ёсць звышгукавая, але нішто не параўнаецца з хуткапыннасцю часу і яго ўплывам на чалавечыя лёсы.

За кожным радком у газеце «Універсітэт» – падзеі, людзі, час, жыццё цэлых пакаленняў, якія звязалі свой лёс з БДУ. Першы верш Купалы да моладзі «Арляняты» адрасаваны студэнтам БДУ і надрукаваны ў газеце «Голас рабфакаўца». Колас у пасланні «Сябрам-студэнтам» у газеце «Беларускі ўніверсітэт» 15 лістапада 1952 г. адзначыў тры студэнцкія дары: «Ваша маладосць, прасторныя, шырокія дарогі ў жыццё. Ваш уклад у навуку, у паэзію, у мастацтва, у справу будаўніцтва...» Тут друкаваліся вершы Броўкі, Янішчыц, Глебкі, Барадуліна. Мікола Аўрамчыч свой паэтычны зборнік назваў «Універсітэцкі гарадок». Мая асаблівая падзяка ўніверсітэцкай газеце за наша шматгадовае плённае супрацоўніцтва, бо родная газета з'яўлялася найлепшым суразмоўцам са студэнтамі, трыбунай прафесійнага росту, лабараторыяй студэнцкага самакіравання, палігонам новых падыходаў у навучанні, у выхаванні, плячоўкай самага лепшага вопыту выкладчыкаў і студэнтаў. Колькі сябе памятаю ў часы студэнцтва і працы выкладчыкам, дацэнтам БДУ, пастаянна выступаў на старонках любімай газеты. Тут змяшчаў свае раннія праявіны творы як пісьменнік, нататкі аб зараджэнні студэнцкага руху першых будаўнічых атрадаў. Універсітэцкая газета пісала пра адкрыццё мемарыяльнага знака «Светлай памяці тых, што ад роднага ўніверсітэта пайшлі на свяшчэнную бітву з фашызмам і смерцю герояў палеглі ў змаганні, каб вечна свяціла над нашай Радзімай сонца свабоды». Да адкрыцця знака мы мелі непасрэднае дачыненне: ад тэксту да будоўлі. Мне надарылася пісаць шмат артыкулаў у газету на тэму беларусазнаўства, а таксама па творчасці Янішчыц, Багдановіча, Міцкевіча. Рабіліся агляды твораў студэнтаў-«паэзіязнаўцаў».

Вялікай заслугай газеты «Універсітэт» як калектыва арганізатара з'яўляецца яе амаль штогадовы выпуск віктарыны для студэнтаў «Папараць-кветка зацвітае для цябе ў БДУ» па гісторыі і сучаснасці alma mater.

Студэнцтва – зорны час юнацтва. Зорны гадзіннік адлічвае свой кругабег. Цікае і цікае секундная стрэлка гісторыі БДУ. Новыя пакаленні студэнтаў чакаюць выхаду сваёй любімай газеты «Універсітэт».

Маё шчырае віншаванне роднай газеце!

Дацэнт Уладзімір НАВУМОВІЧ, член Саюза пісьменнікаў Беларусі, заслужаны работнік БДУ, выдатнік адукацыі

